U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Aleše Roztočila a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Petra Šuránka v právní věci žalobce: **T. R.,** proti žalovanému: **Krajský soud v Praze,** se sídlem nám. Kinských 5, Praha 5, v řízení o námitce podjatosti a návrhu na přikázání věci jinému soudu, ve věci vedené u tohoto soudu pod sp. zn. 48 A 26/2017,

takto:

Věc vedená u Krajského soudu v Praze pod sp. zn. 48 A 26/2017 **se přikazuje** Krajskému soudu v Brně.

Odůvodnění:

[1] Žalobou doručenou Krajskému soudu v Praze dne 20. 2. 2017 se žalobce domáhá ochrany před nezákonným zásahem krajského soudu, který spatřuje v opatření předsedkyně Krajského soudu v Praze o určení insolvenčního správce JUDr. Kamila Andreé ve věci vedené u tohoto soudu pod sp. zn. KSPH 64 INS 4303/2016. Stěžovatel dále uplatnil námitku podjatosti Krajského soudu v Praze, neboť nebyl soudem ani insolvenčním správcem poučen o svých procesních právech. Vyjádřil rovněž přesvědčení, že s ohledem na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 10. 2016, č. j. Nad 243/2016 - 15, jsou všichni soudci Městského soudu v Praze vyloučeni ve všech věcech týkajících se žalobce.

[2] Dne 1. 3. 2017 byl Nejvyššímu správnímu soudu doručen spis Krajského soudu v Praze sp. zn. 48 A 26/2017 spolu s předkládací zprávou, v níž krajský soud uvedl, že sám shledal důvody pro vyloučení všech soudců specializovaných senátů z projednání a rozhodnutí této věci. Žalovaným správním orgánem totiž je předsedkyně Krajského soudu v Praze, která vykonává pravomoci ve vztahu ke všem soudcům. Z těchto systémových důvodů jsou podle krajského soudu všichni soudci zařazení k výkonu soudnictví na úseku správního soudnictví vyloučeni z projednávání dané věci. Podle krajského soudu tak jsou splněny podmínky pro přikázání věci k rozhodnutí jinému krajskému soudu podle § 9 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Krajský soud dále poukázal na skutečnost, že žalobce konstantně navrhuje v jiných věcech, aby věc byla přikázána Krajskému soudu v Brně, a že nesouhlasí s projednáním věci Městským soudem v Praze.

[3] V podání ze dne 13. 3. 2017 stěžovatel mimo jiné uvedl, že navrhuje odnětí věci Městskému soudu v Praze i Krajskému soudu v Praze a její přikázání Krajskému soudu v Brně.

[4] V posuzované věci žalobce žalobou podanou u Krajského soudu v Praze brojí proti opatření předsedkyně tohoto soudu o určení insolvenčního správce. O této žalobě by tak rozhodovali soudci působící u krajského soudu, jehož se spor týká. Žalobce navíc zároveň namítá podjatost všech soudců tohoto soudu.
[5] Jedná se tak o situaci, kdy je třeba posoudit, zda jsou dány objektivní pochybnosti o nepodjatosti soudců v situaci, kdy by měli posuzovat činnost samotného soudu, u kterého působí.

[6] Jak již Nejvyšší správní soud konstatoval v usnesení ze dne 13. 10. 2016, č. j. Nad 243/2016 - 15, „[k] *objektivní pochybnosti o nepodjatosti soudců za situace, kdy by měli rozhodovat o žalobě proti rozhodnutí soudu, u něhož sami působí, Nejvyšší správní soud odkazuje na své rozhodnutí ze dne 30. 9. 2005, č. j. 4 As 14/2004 - 70. Na dříve vysloveném právním názoru pak Nejvyšší správní soud setrvává i v nyní posuzované věci, přičemž neshledal důvodu, proč by nemohl být analogicky aplikován i v případě tvrzeného nezákonného zásahu příslušného soudu. V tomto ohledu je vhodné poukázat i na obecnou právní zásadu „nemo iudex in causa sua“, podle které nikdo nesmí být soudcem ve vlastní věci a ve sporu mezi dvěma subjekty musí vždy rozhodovat nezávislý třetí subjekt. Tato obecná pravidla jsou uznávána jako zásady spravedlnosti, a to i tehdy, jestliže nejsou normativně vyjádřena v pozitivním právu.*“

[7] S přihlédnutím k výše uvedeným závěrům má Nejvyšší správní soud za to, že v posuzované věci došlo k vyloučení všech soudců specializovaných senátů správního úseku Krajského soudu v Praze pro možnou podjatost, vzhledem k tomu, že žalobou je napaden akt předsedkyně téhož soudu, která vůči těmto soudcům stojí v nadřízené pozici v rámci výkonu státní správy soudů. U tohoto krajského soudu tedy není možné sestavit specializovaný senát, který by ve věci rozhodl. K totožnému závěru ostatně dospěl také Krajský soud v Praze ve výše uvedené předkládací zprávě.

[8] Nejvyšší správní soud proto postupoval (aniž by výrokem rozhodoval o podjatosti všech soudců krajského soudu, srov. usnesení tohoto soudu ze dne 30. 6. 2015, č. j. Nao 190/2015 - 12) podle ustanovení § 9 odst. 1 s. ř. s., ve kterém je upraven případ tzv. delegace nutné, která je podmíněna vyloučením všech soudců specializovaných senátů místně příslušného soudu, který má věc jako soud věcně a místně příslušný projednat a rozhodnout. Citované ustanovení upravuje možnost Nejvyššího správního soudu přikázat věc jinému než místně příslušnému krajskému soudu, jestliže pro vyloučení soudců specializovaných senátů místně příslušného soudu nelze sestavit senát.

[9] Postoj žalobce k delegaci nutné je zřejmý z jeho výše již zmíněného podání ze dne 13. 3. 2017, v němž navrhl odnětí věci Krajskému soudu v Praze a její přikázání Krajskému soudu v Brně. Nejvyšší správní soud proto přikázal věc k projednání a rozhodnutí Krajskému soudu v Brně.

[10] Pro úplnost Nejvyšší správní soud dodává, že v posuzované věci se nabízelo věc přikázat Městskému soudu v Praze, jelikož jeho obvod sousedí s obvodem Krajského soudu

v Praze, oba soudy sídlí v Praze a delegací by tak došlo k nejmenšímu dosažitelnému posunu místa, v němž se bude spor řešit. Nejvyšší správní soud však věc Městskému soudu v Praze nepřikázal, neboť žalobce v žalobě vyjádřil přesvědčení o podjatosti všech soudců tohoto soudu a sám navrhuje přikázání věci Krajskému soudu v Brně.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. března 2017

Mgr. Aleš Roztočil
předseda senátu